A°. 1831. N°. 77.

SURINAAMSCHE COURANT.

JE MAINTIENDRAI

DINGSDAG, DEN 27 SEPTEMBER.

Algemeene Secretarij.

Den 23 *September* 1831.

De Algemeene Secretaris maakt bekend, dat bij hem als nog de navolgende Bijdragen voor VORST en VADERLAND ontvangen zijn, te weten:

Van den Waagmeester C. L. DE VEER . . . . f 35-00.
Van den Assistent bij de Waag A. E. HALFHIDE . . . » 8-00.
Van den Tweede Kommies ter Algemeene Secretarij A. HUSKUS . . . . » 17-50.

f 60-50.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

De persoon van F. E. BEIJER, benoemd zijnde tot Brandspuitenmakers-Baas, heeft op heden den tot die betrekking staanden Eed, in handen van den President van het Gemeente Bestuur, afgelegd.

Paramaribo, den 26 *September* 1831.

De Secretaris van het Bestuur voornoemd,
Bij afwezigheid van denzelven,
De Eerste Commies,
R. GOLLENSTEDE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, 26 Julij. Donderdag heeft de huldiging van prins *Leopold* als koning der Belgen met groote staatsie te Brussel plaats gehad. De Prins, die van het kasteel van Laeken kwam, werd aan de poort der stad door de stedelijke regering verwelkomd en naar de Plaats Royal geleid, waar alles tot de plegtigheid gereed en eene estrade opgerigt was, op hetwelk de Regent en de leden van het Congres gezeten waren. Bij zijne komst aldaar werd de Koning met gejuich begroet en door eene commissie uit het Congres ontvangen en naar de voor hem bestemde plaats geleid. De Regent verkreeg, na dat de Koning gezeten was, van den president van het Congres het woord, en na eene aanspraak, waarin hij met korte woorden zijn gehouden gedrag geschetst gedurende den tijd van zijn bestuur, legde hij het bewind neder en verheugde zich, dat hij het schip van den Staat in behouden haven had helpen brengen, zeggende genoeg geleefd te hebben nu hij den dageraad van het geluk van zijn land bad zien rijzen.

Vervolgens heeft de Koning den eed op de constitutie afgelegd en gezworen de constitutie en de wetten van het belgische volk na te leven, de nationale onafhankelijkheid en onschendbaarheid van het grondgebied te zullen handhaven. Na daarop de akte van het afleggen van den eed en den eed zelven onderteekend te hebben, hield de Koning deze aanspraak:

»*Mijnheeren*,

De plegtige akte, die op dit oogenblik vervuld is, voltooit het maatschappelijk gebouw, dat door de vaderlandsliefde der natie en van hare vertegenwoordigers is begonnen. De Staat is definitivelijk geconstitueerd in den vorm, door de constitutie zelve voorgeschreven.

Deze constitutie vloeit volkomen uit uw midden, en deze omstandigheid, spruitende uit den toestand, waarin het land geplaatst is, komt mij gelukkig voor. Zij heeft verwarringen uit den weg geruimd, welke onder de verschillende magten zouden hebben kunnen ontstaan, en de eendragt, die daaronder behoort te heerschen, hadden kunnen verstoren.

De spoed, waarmede ik mij op belgisch grondgebied heb begeven, heeft u moeten overtuigen, dat ik, mijn woord getrouw, slechts gewacht heb met in uw midden te komen tot dat ik gezien heb, dat gij zelve de hindernissen, welke zich tegen mijne komst ten troon hebben verzet, hebt uit den weg geruimd. De onderscheiden bedenkingen, geopperd bij de gewigtige discussie, die dit resultaat hebben voortgebragt, zullen het onderwerp mijner levendigste bekommering uitmaken.

Ik heb, zoodra ik den belgischen bodem betrad, de betuigingen eener roerende welwillendheid bekomen; ik ben er nog even bewogen van als erkentelijk voor. Ik heb, bij het aanschouwen dezer bevolking, die, door hare toejuichingen, de akte der nationale vertegenwoordiging goedkeurde, redenen gehad van mij overtuigd te houden, dat ik door den wensch des lands geroepen was, en heb begrepen welke pligten eene dergelijke ontvangst mij oplegden.

Belg door uwe verkiezing geworden zijnde, zal ik mij steeds tot wet stellen, om, door mijne staatkunde, dit bestendig te blijven.

Ik ben insgelijks met eene buitengewone welwillendheid ontvangen geworden op het gedeelte van het fransch grondgebied, dat ik heb doorgetrokken, en heb in deze betuigingen, op welke ik grooten prijs stel, het gelukkig voorteeken meenen te bespeuren der betrekkingen van vertrouwen en vriendschap, die tusschen de beide landen bestaan moeten.

Het gevolg van iederen politieken schok is van voor een oogenblik, alle materiele belangen te krenken. Ik begrijp haar gewigt al te wel, om niet onmiddelijk met de grootste zorgvuldigheid te trachten handel en nijverheid, die levengevende grondbeginselen van den nationalen voorspoed, op te beuren. De betrekkingen, die ik in naburige landen heb aangeknoopt, zullen, zoo ik hoop, de pogingen onderschragen, die ik onverwijld zal te werk stellen om dat doel te bereiken. Maar het is mij ook aangenaam te gelooven, dat het belgische volk hetwelk zich zoo zeer door zijn gezond verstand en geduld doet opmerken, het gouvernement de zwarigheden zal aanrekenen van eenen staat van kwalijk zijn, waardoor bijna geheel Europa getroffen is.

Ik zal alle mogelijke inlichting inwinnen, alle ontwerpen tot verbetering uitlokken en ben van voornemen, om, gelijk ik reeds begonnen heb, op de plaatsen zelve zoodanige narigten op te sporen, als, in die opzigt, het geschiktste zijn om den gang des gouvernements te leiden.

Mijnheeren, ik heb de kroon, die gij mij hebt aangeboden, alleen met oogmerk aanvaard om eene zoo edele als nuttige taak te volvoeren, die namelijk, van geroepen te zijn tot het bevestigen der instellingen van een edelmoedig volk en tot het handhaven van zijne onafhankelijkheid. Mijn hart kent geene andere staatszucht dan die van u gelukkig te zien.

Ik acht voluit mij verpligt, van u bij zulk eene aandoenlijke plegtigheid eene mijner vurigste wenschen mede te deelen. De natie komt uit eene hevige crisis; moge deze dag allen haat uitwisschen, alle weerwraak smoren; dat eene eenige gedachte alle Belgen bezielen, die van eene ongeveinsde en volkomen eendragt!

Ik zal mij gelukkig achten, mede te werken tot eene zoo schoone uitkomst, zoo wel voorbereid door de wijsheid van den achtingwaardigen Man, die zich met zulk eene vaderlandsliefde aan het heil van zijn land gewijd heeft.

Mijnheeren, ik hoop voor Belgie een pand van vrede en rust te zullen zijn; maar het menschelijk vooruitzigt is geenszins onfeilbaar. Indien wij, in weerwil van zoo vele opofferingen om den vrede te behouden, echter nog met oorlog bedreigd wierden, dan zou ik niet aarzelen een beroep op den moed van de belgische natie te doen, en ik hoop, dat zij zich geheel rondom haar opperhoofd zou scharen, ter verdediging des lands en ter handhaving der nationale onafhankelijkheid.»

Die woorden werden zeer toegejuicht en nu eindigde de plegtigheid. De Koning is onder een groot geleide te voet naar het paleis gegaan.

De leden van het Congres zijn provinciaals gewijze aan den Koning voorgesteld die aan de deputatie van Antwerpen gezegd heeft, dat hij hoopte, dat de handel dier stad weldra haren eersten luister zou terug bekomen, en reden had te gelooven, dat de citadel weldra ontruimd zou worden; dat de koning van Holland wel eenige zwarigheden gemaakt had om zich met de Belgen te verstaan, doch dat hij meende, dat hij dit alleen gedaan had om hem te verhinderen den troon aan te nemen, en zeker van gedachten veranderen zou, na hij de kroon aanvaard had.

Men verzekert, dat de heer *de Meulenaere* minister van buitenlandsche zaken, de heer *Osij* minister van financien en de heer *Raikem* minister van justitie geworden is. De heer *Duffaily* is minister van oorlog en de heer *de Souvage* minister van binnenlandsche zaken geblieven.

Het belgisch congres heeft de gevraagde credieten met 151 tegen 6 stemmen aangenomen. Deze moeten strekken om te voorzien in de behoeften der staatsuitgaven gedurende het derde vierdejaars van de loopende dienst. Daarbij is onder anderen voor het ministerie van oorlog 4,000,000 guldens toegestaan. De wet op de drukpers is ook aangenomen geworden. Een voorstel van den heer *de Brouckère*, inhoudende; dat er geene vervolgingen begonnen of voortgezet kunnen worden omtrent politieke misdaden, tot nu toe door middel van de drukpers gepleegd, en dat derhalve alle actien, uit dien hoofde aangevangen, vernietigd zijn, is na zeer lange deliberatien met 96 tegen 20 stemmen verworpen.

Het Congres heeft besloten, dat de regent, de heer *Surlet de Chokier*, zich verdienstelijk bij het vaderland heeft gemaakt; dat ter zijner eer een gedenkpenning zal geslagen worden, en hij eene lijfrente van tien duizend guldens uit 's lands schatkist zal ontvangen.

BREDA, den 24 Julij. Z. M. heeft de vereenigde troepen in de heide tusschen Reijen en Gilzen in oogenschouw genomen. Omstreeks 10 uren kwam Z. M., de Prins van Oranje en Hoogstdeszelfs drie zonen, benevens de Prinses der Nederlanden in het kamp aan. Prins *Frederik*, die in persoon het kommando voerde, was reeds een uur vroeger op het terrein, om de troepen in order van bataille te rangschikken, en ontving daarop Z. M. aan den regtervleugel van de 1ste divisie, welke door den Luitenant-Generaal Baron *van Geen* werd gekommandeerd. Aan het hoofd der 2de divisie stond Z. D. H. de Prins *van Saxen-Weimar*; terwijl de divisie kavallerie door den Luitenant-Generaal *Trip*, en de aldaar vereenigde artillerie (52 stukken kanon) door den kolonel *List* werden aangevoerd.

Schoon was het aanzien der zoo vele duizenden onzer gewapende verdedigers, aldaar vereenigd, om hunnen geliefden monarch, voor wien elk Nederlander goed en bloed veil heeft, te ontvangen. Met brandend verlangen verbeide men den *Vader des Vaderlands*; en naauwelijks was Hij in het gezigt van den regtervleugel van het legerkorps (het 1ste bataillon van de 2de afdeeling Noord-Hollandsche Schutterij), of de juichtoonen van *Leve de Koning! Leve de Prins van Oranje! Leve de Prinsen!* deed zich tot aan den linkervleugel, die op ongeveer 5 kwartier afstands van den regter stond, hooren; waarop deze vreugdekreet, zoowel onder de troepen als onder duizende aanschouwers algemeen werd. Nimmer konde een Vorst met zoo veel uiterlijke kenteekenen van liefde en gehechtheid ontvangen worden als onze WILLEM. Daar stond dan een gedeelte van dat getrouwe volk, met eerbied en liefde te staren, op bijna onze geheele vorstelijke familie, voor welken het zich zoo vele opofferingen vrijwillig en met vreugde getroost heeft, en voor welke het nog alles veil heeft. Het was of dit gedeelte, als de tolk der gevoelens van geheel oud Nederland, aan onzen Vorst wilde toeroepen: *Vertrouw op God en op uw volk*; — terwijl de bij de troepen dikwerf herhaalde kreet van *Voorwaarts! Voorwaarts!* genoegzaam aanduidde, wat hij van dit vertrouwen verwachten kon.

Met vreugdetranen in de oogen, reed Z. M. de gelederen langs, en ontving overal dezelfde bewijzen van liefde en trouw, en van het verlangen, om op den vijand los te trekken. — Zoo weet een klein volk zich boven de magtigste natiën van Europa te verheffen, en een bewijs van trouw en gehechtheid te geven, welke men, in het tijdperk dat wij beleven, bij andere natiën te vergeefs zouden zoeken — en zulk een volk wordt miskend!!

Na de troepen in oogenschouw genomen te hebben, hebben dezelve voor Z. M. gedefileerd, waarna aan al de generaals en verdere hoofdofficieren, in het kamp door Z. M. een ontbijt werd aangeboden, waarbij Z. M. nogmaals de opregste bewijzen ontving, dat alle troepen, met den besten geest bezield, niets anders verlangden, dan voor Hem en het vaderland te strijden, ten einde den zoo lang verduurden hoon bloedig te wreken.

Ten vijf ure vertrok Z. M. naar s'Bosch, en nogmaals stegen de vreugde toonen en de heilbeden voor den geliefden Vorst, van de gekampeerde troepen, tot den troon des Allerhoogsten. De Prinsen vertrokken eenige uren later naar dezelfde destinatie.

De dag van gisteren zal ieder der tegenwoordig geweest zijnde personen lang heugen; dezelve doet reeds de triomf van trouw over *meineed* en *verraad*, in het hart van elk vermoeden.

— Er loopt hier een gerucht, dat te Rio-Janeiro, eene nieuwe omwenteling heeft plaats gehad, en dat in alle de braziliaansche provinciën de republiek uitgeroepen is. De zoon van don *Pedro* zou men ingescheept hebben.

MENGELWERK.

MIDDEL TEGEN DEN VERGIFTIGEN BEET VAN DIEREN.

De Eerw. J. G. FISCHER, eertijds Zendeling in *Zuid-Amerika*, poogd de algemeene opmerkzaamheid te vestigen op de waarschijnlijke nuttigheid van gewoon keukenzout, als geneesmiddel in geval van watervrees, zoo men namelijk mag onderstellen, dat, hetgeen beproefd tegen den beet van vergiftige slangen is bevonden, ook dezelfde uitwerkselen zal hebben in de hondsdolheid. Hij schrijft: « Ik heb alle soorten van pijnlijke en gevaarlijke slangebeten door plaatselijke aanwending van zout genezen, eenige uren nadat dezelve gedaan waren. Zoodra ik mijn middel er op legde, nam de pijn af en de lijder werd meer kalm: ik hield het zout, een weinig met water bevochtigd, op de wonde, tot dat dezelve geheeld was. Dit gebeurde doorgaans in weinige dagen, en er volgden naderhand niet de minste nadeelige verschijnselen. — Ik zelf had nooit gelegenheid, een dollen hond te zien, noch iemand, die van een dollen hond was gebeten; ik kan dus niet bij eigene ondervinding van de watervrees spreken."

Hij had onderscheidene geneeswijzen, maar zag de beste uitwerking, wanneer hij eene dikke laag pluksel, in sterke pekel nat gemaakt, op elke wonde legde, of op elke plaats, waar de tanden eenig merk hadden achtergelaten, al was de huid niet gekwetst. Hij liet een of anderhalf once zout in een pond zuiver water smelten, en hield de wonden er bestendig nat mede. Het pluksel moet tweemaal op een' dag vernieuwd, en het gewonde deel om de twee uren bevochtigd, of door den lijder gewasschen worden, vooral indien eenige ontstaande teekenen, zoo als jeukte of pijn, zich openbaren.

In de *Kent Herald* en *Morning Herald* van 28 Julij 1827 wordt het volgende geval verhaald: « Een vriend van ons was vóór eenige jaren gebeten door eenen hond, die weinige uren daarna aan dolheid stierf. Terstond bij het ontvangen van den beet wreef hij zout in de wonde, en bemerkte nooit eenig nadeelig gevolg; daar buiten twijfel het zout de kracht van het vergif vernietigd, en den man hoogstwaarschijnlijk bewaard had voor het verschrikkelijk sterven aan de watervrees."

De Heer FISCHER had in Bisschop LOSKIEL's *History of the Missions of the Moravian Church in Nort-America* gelezen, dat er onder eenige stammen lieden waren, die zich over den beet van slangen geenszins verontrustten, alzoo zij in het zout een veilig geneesmiddel daartegen hadden, zoodat zij zelfs voor een glas rum zich zoo dikwijls zouden laten bijten, als men maar wilde. « Dit," schrijft hij, « was het, dat mij bewoog, om de genezing van vergiftige beten door middel van zout te beproeven: en het ging mijne verwachting te boven. Men wende het ook aan tegen den beet van dolle honden: welligt zal het gelukken."

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 24sten dezer. de Nd. Am. Brik *Nautiles*, Kapt. ISAAC SOMES, van *Clouchester*.

UITGEKLAARD.

Den 20sten, Nd. Am. Brik *Jane*, Kapt. B. FOSTER, naar *Clouchester*; lading: 250 vaten Mallassie.

Den 24sten, de Engelsche-Schoener *Gertruijde*, Kapt. T. ORR, naar *Demerarij*; lading: 200 kelders Jenever.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.

BUITENGEWONE
Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO *den 27sten September* 1831.
Zoo even ontvangen wij Barbadosche Papieren tot 5 September ll., en haasten ons de volgende daarin voorkomende belangrijke tijdingen aan onze geëerde Lezers mede te deelen:

BRIDGETOWN, *den 5 September* 1831. Het Z. M. Paket *Reijnard*, alhier in 28 dagen van Falmouth gearriveerd, ontvingen wij dezen morgen Londensche papieren tot den 7 Augustus.

Het nieuws van den dag, was zeer belangrijk. Eene Fransche armee, 50,000 man sterk, was op weg tot hulp van Belgie, en men veronderstelde dat deze door den Koning van Frankrijk genomene maatregel, eenen algemeenen oorlog onvermijdelijk maakte. Het was bijkans onmogelijk dat, onder die omstandigheden, Engeland hare onzijdigheid zoude kunnen blijven behouden. Wij zijn dan ook, om die reden in angstige verwagting naar latere berigten.

Eene expresse van Parijs welke, in den laten nacht van Vrijdag den 5den Augustus, te Londen is aangekomen, deelt omstandiglijk de aanleidende oorzaak mede, welke den Koning van Frankrijk tot deze beslissende stap bewogen heeft. Uit dezelve blijkt, dat LEOPOLD, Koning van Belgie, zich tot Frankrijk om onmiddelijke hulp gewend had, uithoofde generaal CHASSÉ, besloten had de vijandelijkheden tegen Belgie te hervatten. — Dat de Koning van Frankrijk daarop, zonder het minste tijdverzuim een raad bijeen geroepen heeft, welke besloot, dat eene magt van 50,000 man, onder aanvoer van generaal GERARD, Antwerpen te hulp zoude snellen, welke stad, de Hollanders voornemens waren, te bombarderen.

De Koning van Holland had den avond van den 4den Augustus bepaald om de vijandelijkheden te beginnen, en men zeide dat Z. M. eene formeele oorlogsverklaring gedaan had.

De Koning van Belgie, welke geprotesteerd had tegen alle vijandelijkheden, gedurende dat de bestaande geschillen aan de beoordeeling of schikking der vijf mogendheden overgelaten waren, vaardigde aan zijne nieuwe onderdanen eene Proclamatie uit, waarbij hij hun tot verdediging huns lands aanmaande, en welke Proclamatie, men zegt, veel invloed op de gemoederen der Belgen gehad- en hunnen geestdrift ten toppunt gevoerd zoude hebben. LEOPOLD zelf, zoude zich aan het hoofd des Jegers stellen.

De ministers van Frankrijk, met uitzondering van den maarschalk SOULT hadden reeds hunne portefeuillen neêrgelegd, doch hadden op ontvangst dier berigten uit Belgie besloten, zoo lang in hunne betrekking te blijven, tot dat de kamers des Konings aanspraak zoude beantwoord hebben.

Een officieel artikel, die tijdingen mededeelende en voorkomende in den *Moniteur* zegt: » ofschoon de vrede van Europa door den Koning van Holland verstoord, zal echter bevestigd blijven."

Men wilde dat er oneenigheid of misverstand bestond tusschen de hoven van Oostenrijk en Frankrijk en men verspreidde mede het gerucht, dat er eene zamenzweering gesmeed was door de Keizers van Oostenrijk en Rusland, in overeenstemming met den Koning van Holland, ten doel hebbende, Engeland en Frankrijk in een geschil wegens de Belgische zaken te wikkelen.

Reeds vóór deze onverwagte gebeurtenissen, leverde de staat van Europa bange vooruitzigten voor de toekomst op.

Men beweerde dat de Koning van Pruissen verklaard had, geene onzijdigheid jegens Polen en Rusland te kunnen blijven behouden, dat hij tot daar toe zich met die aangelegenheden niet bemoeid had, dat hij echter nu, ter onderbrenging der Polen, de Russen zoude bijstaan. De President van het Poolsch gouvernement, had een vertoog ingeleverd aan Z. M. den Koning van Groot-Brittannien, en men verwagtte dat Frankrijk en Engeland, zich de zaak der worstelende patriotten zouden aantrekken. De Russen naderden Warschau met rassche schreden. De Polen waren geslagen onder het kommando van GIELGUD en CHLAPOWSKI, die, ten einde niet in de handen der Russen te vallen, gedwongen waren zich aan de Pruissen over te geven. (*Barbados Globe* 5 *Sept*. 1831.)

Te Paramaribo bij J. J. ENGELBRECHT.

[illegible]